

## Prefață

V-ați întrebat vreodată cum reușește să ajungă o amintire personală o poveste? Sau care este mecanismul prin care o poveste, trăită sau nu de noi, devine o amintire?

Cu siguranță, chiar dacă recunoaștem sau nu, fiecare dintre noi are o poveste auzită sau chiar imaginată care a devenit treptat o amintire proprie. Această adopție nu apare brusc, în general, pentru ca acesta să se întâmple e nevoie să fi traversat o bună parte din viață. Să zicem măcar trei-patru decenii. Modul în care povestea se strecoară pe nesimțite printre amintirile noastre și devine parte organică din ele, chiar dacă noi înșine ne îndoim în adâncul sufletului nostru de paternitatea ei, este un mister. Faptul că această poveste ne pune într-o lumină favorabilă este amuzant sau reprezintă o dorință fierbinte de-a imaginarului nostru în acel moment al nașterii sale, clipă de mult trecută și ascunsă sub straturi groase de memorie, reprezintă o circumstanță de bun augur pentru integrarea sa în cufărul de amintiri.

Viața, din punctul meu de vedere, este aidoma ieșirii unui vas în larg. Prima amintire apare întotdeauna după ieșirea din port și este marcată de zgomotul vântului care umple pânzele ce ne duc spre larg. Uscatul, tărâm mitic original, rămâne undeva în urmă reper al unui țărm ceșos

care se îndepărtează. Acesta este punctul de pornire al drumului nostru. Furtunile, marea lină în care se oglindește silueta ambarcațiunii cu care călătorim, ființele iubite, camarazii, întâmplările triste sau bucuriile, lumea în permanentă schimbare sunt tovarășii noștri de-a lungul unui voiaj niciodată suficient de lung pentru a ne îndeplini toate visele. Plecăm la drum cu o listă nesfârșită de proiecte și obiective din care, în timp, îndeplinim o parte, iar pe unele le abandonăm descoperind mereu altele noi, importante și devenite brusc prioritare. Ciclul nesfârșit al acestora este învăluit în permanență de o mantie de povești și amintiri care ne însoțesc într-un concert perpetuu. Ele se rotesc în jurul nostru ca într-un cadril și, pe măsură ce ne îndepărtăm de portul din care am pornit, se înmulțesc până când ajung să poarte un nume simplu: viața noastră.

Oamenii au reușit să ajungă în vârful lanțului trofic utilizând ca instrumente de supraviețuire și afirmare miturile, imaginația și ficțiunea. Existențele noastre nu pot fi imaginate fără această anvelopă care, dacă s-ar dezumfla, ar goli de conținut rațiunea călătoriei noastre. Fiecare dintre noi poartă înaintea de a intra în portul de destinație o lume întreagă de povești și întâmplări care reprezintă, în cele din urmă, singura noastră zestre. Cu toții încercăm, asemenea unui Sisif care rostogolește bolovanul către vârful muntelui, să păcălim existența noastră efemeră într-o veșnică trudă chiar dacă știm că la capătul ei pietroiul se va rostogoli din nou la poalele muntelui. Deși avem încrustată în gene zădărnicia, rămânem mereu actorii unei piese care simbolizează zadarnica înverșunare a omului împotriva propriului său destin.

Fiecare dintre noi pleacă în viață plin de entuziasm și cu speranța ca la capătul drumului să ne aștepte cineva care să ne ia de pe umeri povara. La debarcare însă, am fi mulțumiți dacă cineva și-ar face timp măcar să ne asculte poveștile.

De-a lungul vieții, amintirile vin și pleacă în măsura în care suntem dispuși să le găzduim. Pe cele neplăcute le gonim din mers chiar dacă trăim cu spaima că ne vor vizita din nou. Pe cele dragi însă, le păstrăm cu noi. Devenim un hotel al amintirilor noastre dragi. În acest hotel, fiecare dintre ele are camera ei din care intră și ies când vor. Uneori, ne întâlnim cu ele în salonul de zi, alteori, le salutăm la recepție și le facem cunoștință cu cei dragi. Depinde de noi, de cât suntem de ospitalieri, ca poveștile devenite amintiri să rămână cu noi cât mai multă vreme. În definitiv, știm cu toții, într-un hotel poți sta doar o noapte sau poți rămâne o viață.

Nici eu nu sunt altfel decât semenii mei. Am trăit lucruri extraordinare, ciudate sau interesante, cred eu. Am cunoscut oameni cu povești minunate, pe care le-am luat în păstrare. Am făcut parte dintr-o generație care a avut șansa ca la 20 de ani să treacă printr-un cataclism social și o rearanjare a rosturilor lucrurilor într-o manieră pe care doar puține generații au avut șansa să le trăiască în istoria recentă a acestor meleaguri. Am avut întâlnirile mele astrale din care am luat în custodie povești demne de dus mai departe. Cei care vor veni după mine vor hotărî cu ce folos. În măsura în care acestea vor fi demne de atenția cititorului, ele își vor continua drumul sau nu.

Până la urmă, rostul marinarului este să ducă încărcătura în port, și nu să-și dea cu părerea referitor la utilitatea mărfii. Depun o parte dintre ele acum în fața cititorului pentru ca acesta să își ia în serios rolul de vameș al poveștilor mele.

Autorul

## Cuprins

|                                          |     |
|------------------------------------------|-----|
| <i>Prefață</i> .....                     | 9   |
| O amintire bizară .....                  | 13  |
| 33 de bilete .....                       | 34  |
| Trofeul .....                            | 56  |
| Ceea ce vezi tu nu e adevărat! .....     | 94  |
| Mă cheamă Toby .....                     | 123 |
| Hotelul amintirilor .....                | 139 |
| Cu moartea pre moarte călcând... ..      | 166 |
| O zi de armată, o seară de Crăciun ..... | 186 |
| Torțe în întuneric .....                 | 205 |
| Tranzacție la ușa frigiderului .....     | 236 |
| Poveste de iarnă .....                   | 247 |